

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

Η ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ Μ' ΕΣ

Η ΓΟΥΡΟΥΝΑ

Πλησιάζουν Χριστούγεννα κι' ο Παπα-Στούπας σκέφτηκε να σφάξη τη τετραπάχη τη γουρούνα του. Μια ουλλοή είχε μοναχά. Να δηλαδή ήταν υποχρεωμένος να μοιράσει από δαύτη και στους γειτόνους και δεν τώθελε, δεν τώ- λυγε ή καρδιά του τ'ήθελε δη- λική του. Πάνω στη ουλλοή του αυτή έφτιασε κι' ο κουμπάρος του ο Μασαούτας: "Έμαθε τη στενο- χώρα του πιστά και τούτες:

— Μπα σε καλό σου πονηρό- τα'ε (πανερώτατε). Γι' αυτό χολ- λοκάς; Σφαχτήν, κρέμαστην τη νύχτα στο πι ράθυρο, μπά- στην τὰ ξημερώματα μέσα και πές πω- στήν εκλεψαν και βά- λε κι' άφορισμό και δόβωσε κι' επίτιμο!

Τάρσεσε του παπ- πὰ ή όδηγία του κου- μάρου του και τήν έβγαλε σ' έτέρογια. "Έσφαξε τη γου- ρούνα, υποσέθηκε σ' όλους κομ- μάτι και τήν κρέμασε τὸ βραδάκι στο παραθύρο. Σηκώνεται όμως τὸ χαμοξήμερομα να τὴ πάρη κρυφά μέσα, κυττάει και τούρξ- ται ταμπλάς δίτορος. "Η γουρούνα έλειπε!.. Τὴν είχε βουτήξει ο άφιλότιμος ο Μασαούτας, ο κουμ- πάρος του, τὰ μεσάνυχτα και τὸ πρωί ροβόλησε πρώτος και καλύτε- ρος στο σπίτι του παπα-Στούπα. Κλαίει ο παππὰς και δέρνεται!

"Άχου και βάχου!
— Τι είνε πονηρότατε:
— Μου τὴν εκλεψαν βλοη- μένε μου, μου πήρανε τη γου- ρούνα, πάω χίτηκα!
Πονηρός ο Μασαούτας δεν τὰ χάνει.
— Βρέ παπὰ, τὸν λέει σου- δακα μὰ συμβουλή και κυττῆς νὰ με κοροιδεύης και μένα;
— Μωρέ σου λέω μου τὴ κλέ- ψανε τρισκατάρατε!

— "Έλα άστα αὐτά. Εἴπαμε νὰ κλαῖς μπρός τούς γειτόνους, όχι και σε μένα..

— Μωρέ Β' ρεβούλη, μὴ τὴν κλέψανε!

— Οὐψ μ' έσκαοσε! Γιατί μου τὸ κοπανῆς αὐτό; Μπαῖ και νό-

μισες πῶς θέλω μεξέ. Με τὴν ύ- γεια σου νὰ τὴ φᾶς και νὰ τὴ χω- νέψης. Για σου!..

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ

Τὸ πίνω τὸ άσταύρωτο οὐ νερο- [φείδα

Τὸ πίνω και με πίνει και μεθῶ Βαρδῖτε γιατί εἶγνε σταφίδα Και μουχεται νὰ πᾶίνα-κα-τευ-τῶ Μπαὶ μ' πᾶί! ἄ ζήσης ρε βορέ! "Όπου σκορπᾶ: στο κόσμο τὴ χροά Τὴ κάνουλα βυζαῖνα, άχ! τί τρέλλα Και βασιλιὰ με κανει μὴ φορά Σώομα και γιγατᾶρι οὐς δοξᾶξω Βιδάνιο δροσίζεις βρέ και σὺ Τὴ κοῦτα άπνευστι τὴ κατεβᾶξω... Τὴ γειά σου για νὰ δῆς πίνω κρασί! Χοῖρε κατακαῦμένο ρετσίνο!" "Εσύ 'σοι τὸ μεράκι τῆς παρέας "Εσένα ρε σε ρούφηξ' ὡς τὸ πάτο Κι' ο Χριστός στη Κανα τῆς Γα- [λιλαίας.

Σε πίνω και παραπατῶ. Βαρδῖτε! Βάρδα φουρνέλο! Μπρερ! Πα- [κρατάω!

Τί με κυττάτε ρε; "Ε τί κυττάτε; "Εγὼ τρεκλίζω για ἡ γῆ; πού τὴ [πατῶ;

"Αβίρα! Βιριβόχα άδέρφι κακα- [ροῦμπα

"Έλα νὰ σε φιλήσω ρε και ἄρι Παραπατῶ, πάτ-τσάφ πένοω μὴ [τουμπά

Και τὰ τεσυγγράω πού λές μ' ένα [φρανάρι!

Εἶμαι στουπί, μὰ τὸν 'Ισοῦ βαο- [δάτε

Θὰ φάω κόσμο λέω και ντουνιά! Τι με κυττάτε ρε; "Ε τί κυττάτε; Μὲ τὸ στανιὸ θε νὰ με κάμετε [φονητά!

"Αρμενίζω...έγεια μόλα...έγεια λέω! Παραπατῶ, φουρτουνιαισε μὴ μὴ [μπα...

Μπλουμ! μέσ' στις λάσπες πέφτω [μέσα

"Ανοῖξε ρε γῆς τσ' άγκάλεις σου [νὰ μπῶ!..

Η ΣΚΝΙΠΑ

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Νανά, μικροῦλι μου, νανά Μαῦρος άράπακας περνᾶ και ροκανίζει τὰ μωρὰ Τὰ ξυπνητά.

Νανά, τὸ γυόκα μου, νανά νὰ μὴν ξυπνήσης τὸν τατὰ, πού ξεπλωμένους ροχαλᾶ Στὰ μαλακα.

Νανά, μικράκι μου, νανά Πράσινος φείδαρος περνᾶ και τὰ παιδιὰ καταχονᾶ Τὰ ξυπνητά.

Νανά, μωράκι μου, νανά νὰ ρθῶν χρυσόφτερα πουλιὰ νὰ σε ξυπνήσουν με γλυκά Κελαδητά.

Νανά, πουλάκι μου, νανά Και ἡ Κυρὰ ἡ Παναγιὰ σε νανουρίζει με γλυκά Νανουριτά!

Νανά, άγγελουδί μου, νανά για σε δουλεύουν τὸν τατὰ τὰ δυὸ νυχάτα κουζουλά Παντοτεινά.

Νανά, ο γυόκας μου, νανά Στρώμα σου έχω τριαντα φυλλάκια και προσκέφαλα Μὲ γιασεριά.

ΜΩΨ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΥΓΟ...ΠΡΟΞΕΝΗΤΗΣ!

Στὸ "Όχιο, τοῦ Νέου Κόσμου, μὴ μικροῖλα "Αμερ-κανῆς, κόρη αὐγομπαρόου, βαρεθῆκε τὴν έξο- χῆ και τὸ έμποριο τοῦ πατέρα της και κάθησε κι' έγραψε μὴ μέρα έπάνω σ' ένα αυγό: — "Εἶμαι 17 έτων, παχουλή, με γαλανὰ μάτια "Η ζωὴ τῆς έξοχῆς με στενοχωρεῖ και με πλήττει. Ποῖός θὰ μ' έλευ- θερώσει; Τὸ αυγό αὐτὸ τὸ έβαλε μαζὺ με τα άλλα πού έπρόκειτο νὰ πωληθοῦν οὐ διάφορα μέρη τῆς "Αμερικῆς και σε πέντε έβδο- μάδες έλάμβανε τὸ άκόλουθε τη- λεγράφημα: "Εφαγα μ' ὄρεξι τὸ αυγό σας. "Ερχ'μαι με ὑπερω- κανένο!" Πράγματι σε 15 ἡμέ- ρες έφτιασε στὸ "Όχιο ένας νόστι- μος νεαρός άμερικανός — ο κατα- βροχθίας τὸ αυγό — τὴ ζητησε ἀπὸ τὸν πατέρα της και τὴν παν- τρεύτηκε!..

Μήτσα Βογιατζῆ

ΡΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΗΣ ΖΑΧΑΡΟΥΛΑΣ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

"Αθήναι και τὰ λουμπά...

Κύριε Συντάχθα τῆς Ιεμερῆς «Μβουκέτος».

"Ημια νεανῆς, ἡ όποια δεν έχω κατά δυστοιχῶς κανέναν νὰ με ὑπερασπισθῆ και καταφεύγω εἰς ὑμᾶς, ὡς ὑπασπιστὴν τῶν άδινά- των. 'Ιδοῦ τί μου έσυμβάίνει. Πρὸ τρεῖς μῆνας και κάτι, με ἠπάν- τησεν εἰς τὰς στήλας τοῦ Μολυ- βίου Διός ένας νέος τις γαλανταρι, και μου ἤπε «Σ' αγαπῶ». Τόσον μου έπάνη ὠρεότατος, ὅστε αγα- πῆθιμεν άμ- φότεροι και οἱ δυὸ εἰς τὸν άνότατον βα- θμόν. "Εκτο- τε, διὰ νάμην τολυλογᾶ, άν- ταμονόμεθα τακτικῶς περὶ λύχων πρὶν νὰ φᾶς εἰς τὰς ὀχ- θας τοῦ Φιλιπποῦ ποταμοῦ και ὀρκιζόμεθα ο εἰς μας πρὸς τὸν θάτερον ὅτι θὰ μένομεν πιστοὶ μέχρι ζωῆς και θανάτου.

"Αλλά πρὸ μῆς έβδόμας με ἄ- φισεν ο κύριος παρὰ πάσαν έλπις εἰς τὰ κρῦα τοῦ λούστρου και νῦν και άδει έξέρχεται εἰς τὸν περὶπα- τον εντός εἰς ἓν άμαξοστάσιον με μίαν ἄλλη, μίαν καγκυβάνη, και οὐτε μ' ένθυμειτε πλεονάκας.

Τὸν έγραψα τεσσαράκις, ἄλλ' έ- κεινος οὐκ εἶν' φωνῆεν, οὐκ εἶν' άκροατήριον, και ένεκα τούτο έβροχόμε ηἱ δῖοιστοιχῆς εἰς τὰ χίλια τοῦ βαράθρου.

Γράψατε λυπῶν, σᾶς περικαλῶ, εἰς τὸ άξιόστομον φύλλον σας ὅτι, ἂν έσηκολουθῆσαι νὰ με περιφορ- νεῖ κατ' οὐτὸν τὸν τροπικὸν θά πορεφθῶ και θ' αυτοχθονήσω ά- σκαρδαμηκτι εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Πιλαταιᾶς τῶν "Αθηνῶν και θὰ φέρω στιγματισμένον τὸ δνομά του ἐπὶ τοῦ στήθους μου, διὰ νὰ μάθη ὅλη ἡ ὕδρῳγιος σφέρα, ποῖα έστάθη ἡ αιτιατικὴ τοῦ τραγίλα- φικοῦ θανάτου μου.

Δεχθεῖτε, περικαλῶ, τὴν διαβί- βασιν τῆς ὑπόλειψίς μου. "Η άνό- νιμος.

ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ ΓΙΑΤΑΓΑΝΑ

ΝΕΒΙΣ ΑΦΙΣΕΙΣ...

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ

Ψυχή μου 'Ελσέντσα! Γνωρίζεις ὅτι εἶνε τρία έτη ἤδη πού σε μισῶ και άποστρέφομαι. Διατί εξακολουθεῖς νὰ με βασιανίζης με έπιστολάς σου; Παῦσε κλέον, πρὸς Θεοῦ, παῦσε νὰ ἦσαι άνόητος και γελοῖα, έκτός εἰάν θέλης νὰ διασκεδάξω με τὸ άτομό σου. Θὰ ἦσαν άναξία πάσης τισαύτης έπιστολῆς, εἰάν εἶχες άνάγκη συμβουλῆς. Μετάβαλε σκοπόν και παῦσε νὰ ἦσαι ὄμμα. Δέν άπομένει νὰ προσθέσω ἄλλο, παρ' ὅτι εἶσαι ἡ μόνη ά νόητος νέα!.. Δυστυχῶς!..

άγαπῶ και πάσχω διὰ σε και ὅτι άπέναντι σου τὰ πάντα τόσον πολὺ διὰ τῆς σκληρότητός σου και δέν με παρηγορεῖς καν τύρανος μου. Θὰ κατανήση ἐπὶ τέλος ἡ παραφορὰ μου πᾶθος μου, πρὸς τέρψιν σου Δέν ἠμπορῶ νὰ μὴ λατρεύω τὸ δέν ἦσο φάρα και εὐφῆς. Θὰ σε άπεκάλουν δολοφόνον, εἰάν κρῖα πέτρα πρὸς ἐμέ, ὅστις πλῆττω τῆς σκληρότητός σου γάπη μου, ἡ μόνη λατρεία μου, συνάμα δὲ και ἡ μόνη άκατα- ΔΙΠΡΟΣΩΠΟΣ